

РЕШЕНИЕ

№ 25867

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **4154** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ вр. чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба, вх. № 11791/06.04.2026 г. вр. вх. № 10657/27.03.2026 г. по описа на АССГ, подадена от И. М. И., ЕГН [ЕГН], [населено място], чрез адв. Д. П. – САК, срещу заповед № ЧР-П-19/16.03.2026 г. на министъра на икономиката и индустрията, с която на осн. чл. 12, ал. 1 и ал. 4 ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение. С жалбата е отправено искане за прогласяване на нищожност на оспорената заповед, при евентуалност същата да бъде отменена поради съществено нарушение на административно производствените правила и противоречие със материалния закон, като се твърдят липса на мотиви, неучастие на жалбоподателя в производството пред органа, изложени са съображение относно тълкуването и прилагането на чл. 12 ЗДСл. В ход по същество жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа жалбата, вкл. с писмена защита. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – министърът на икономиката, инвестициите и индустрията /към момента на издаването на оспорени акт – министър на икономиката и индустрията/, в ход по същество и с писмени бележки, изразява становище за неоснователност на жалбата чрез упълномощен юрк. Н.. Не претендира разноски.

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена в законоустановения срок на 27.03.2026 г., след като оспорената заповед е връчена на адресата на 16.03.2026 г., от заинтересовано лице, чиито права и интереси са засегнати, и срещу подлежащ на оспорван е акт. Жалбата е подаден пред компетентен по място и род съд, поради което е допустима за разглеждане, като в този

смисъл съдът се е произнесъл с определение № 13957/09.04.2026 г. по делото.

Административен съд София-град, I-во отделение, 4-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С оспорваната заповед № ЧР-П-19/16.03.2026 г., издадена от министъра на икономиката и индустрията, е прекратено служебното правоотношение на И. М. И., считано от 17.03.2026 г., на длъжността директор на Дирекция „Информационно и комуникационно осигуряване и управление при кризисни ситуации“ /„ИКОУКС“/ в М..

Заповедта е мотивирана като правно основание с приложението на чл. 12, ал. 1 и ал. 4 ЗДСл, а от фактическа страна ответникът се позовава на неизтекъл изпитателен срок към момента на прекратяване на служебното правоотношение.

Не е спорно по делото, че считано от 17.04.2025 г. и при условията на чл. 12 ЗДСл с „изпитателен срок една година“ И. е назначен като директор на Дирекция „ИКОУКС“ в М. със заповед № ЧР-Н-21/16.04.2025 г. на министъра на М. /л. 148/.

Установява се по делото, че това назначаване е по заявление на И. с вх. № 94-00-920/16.04.2025 г. /л. 144/, което от своя страна следва прекратяването, считано от 17.04.2025 г. и по „взаимно съгласие“ на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 ЗДСл и „предвид неизтекъл изпитателен срок“ на основание чл. 12, ал. 4 ЗДСл на служебното правоотношение на И. на длъжността „държавен експерт“ в отдел „Регистриране и лицензиране“ в Дирекция „Администриране и контрол на икономическата дейност“, съгласно заповед № ЧР-Н-21/16.04.2025 г. на министъра на М. /л. 142/.

Съгласието на И. за прекратяване на правоотношението му като „държавен експерт“ е засвидетелствано в негово заявление с вх. № 94-00-919/16.04.2025 г. /л. 141/, като тази длъжност И. е заемал, считано от 20.02.2025 г. при условията на заместване и с изпитателен срок от една година, по силата на заповед № ЧР-Н-13/19.02.2025 г. на министъра на М. /л. 135/, която от своя страна е издадено по заявление на И. от 17.02.2025 г. /л. 129/.

Установява се също, че преди възникване и прекратяване на правоотношението на И. като „държавен експерт“ в периода 20.02.2025 г. – 17.04.2025 г., същият е бил назначен като „главен експерт“ в отдел „Информационно и комуникационно осигуряване“ при Дирекция „ИКОУКС“ в М., съгласно заповед № ЧР-Н-63/01.11.2024 г. на министъра на М., считано от 04.11.2024 г. и отново при условията на заместване и с изпитателен срок от една година /л. 116/.

Правоотношението на длъжността „главен експерт“ е прекратено, считано от 20.02.2025 г., поради „завръщане на замествания държавен служител“, съгласно заповед № ЧР-П-17/18.02.2025 г. на министър на М. /л. 122/.

Не е спорно по делото, че в периода 05.11.2024 г.– 20.02.2025 г., когато И. е бил назначен като „главен експерт“, същият е изпълнявал при условията на вътрешно съвместителство длъжността „директор“ на Дирекция „ИКОУКС“ /л. 120 и л. 127/, както и че същата длъжност, и отново при вътрешно съвместителство, е изпълнявана от И. и в периода 20.02.2025 г. – 17.04.2025 г., когато той е бил назначен на длъжността „държавен експерт“ /л. 140 и л. 143/.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи относно законосъобразността на оспорвания акт:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Заповедта е издадена от министъра на икономиката и индустрията, който по отношение на жалбоподателя се явява орган по назначаване. Съгласно чл. 42, ал. 5 Закона за администрацията, министърът е орган по назначаването на държавните служители в министерството. Съгласно чл. 108, ал. 1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване,

дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за некомпетентност на издателя на акта, в качеството му на лице, назначено за служебен министър на икономиката и индустрията, с Указ № 57/19.02.2026 г. на президента на Република България. Назначаването на ответника като служебен министър е резултат от правомощията на президента по реда на чл. 99, ал. 5 КРБ като по арг. от чл. 149, ал. 1, т. 2 КРБ единствено К. съд може да осъществи контрол върху актовете на президента, а такъв не е осъществен. Поради това съдът приема, че издателят на обжалвания акт има надлежно доказано качество като служебен министър на икономиката и индустрията. В допълнение и по арг. от чл. 149, ал. 1, т. 2 КРБ е изключена възможността настоящият съдебен състав да осъществи инцидентен съдебен контрол върху горепосочения акт на президента.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени и обсъдени фактическите и правните основания за издаването на акта, мотиви.

Конкретно, актът е издаден в съответствие с изискванията за форма и съдържание, установени в чл. 108, ал. 1 ЗДСл като е спазена писмената форма, посочени са правни и фактически основания за прекратяване на правоотношението, има ясна разпоредителна част и адресат. При така установеното съдът намира, че оспорваната заповед е действителен административен акт като издаден от компетентен орган и в изискуемата от закона форма. По изложеното, съдът не установява нарушения във формата на акта, а оплакванията в жалбата в този смисъл са неоснователни и недоказани.

Не се установяват и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В тази връзка се явява неоснователно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви относно момента на назначаване на И. за първи път на държавна служба. Видно от оспорвания акт и данните от преписката е ясна позицията на ответника, че същият разглежда прекратеното правоотношение на длъжността „директор“ на Дирекция „ИКОУКС“ като такова, на което И. е назначен за първи път, считано от 17.04.2025, съгласно негова заповед № ЧР-Н-21/16.04.2025 г.

Неоснователно е и възражението за неспазване на правилата на чл. 34 и чл. 35 АПК, поради „директно“ издаване на заповедта. Отправеното възражение е съвсем формално, тъй като със същото не се защитава конкретно неустановявае или погрешно установяване на факти от страна на ответника. Наред с това, защитата против пропуск на органа да установи или против неправилно установени факти и обстоятелства, пълноценно се компенсират или установява в хода да съдебното производство. Като доколкото заповедта е издадена на основание чл. 12, ал. 1 ЗДСл, при упражняването на това правомощие на органа по назначаването, съотв. ответника, последният не дължи съобразяване на чл. 34 и чл. 35 АПК и по конкретно обсъждане на обяснение или възражения на заинтересованата страна спрямо преценката си по целесъобразност относно прекратяването на правоотношението в срока на изпитване. При тези съображения съдът не споделя отправените твърдения в жалбата за наличие на порок по това основание.

По отношение спазването на материалния закон, съдът намира, че по делото се доказва материалната законосъобразност на оспорения акт.

Съгласно чл. 12, ал. 1 ЗДСл, когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в

едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие. В случай че правоотношението се измени преди изтичането на срока, срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение.

Съгласно чл. 12, ал. 2 ЗДСл, ако в срока по ал. 1 служебното правоотношение бъде прекратено, при последващо постъпване на държавна служба започва да тече нов срок за изпитване.

След като по фактите се установи, че постъпването на И. на държавна служба на 17.04.2025 г. на длъжността „директор“ на Дирекция „ИКОУКС“ е последващо по см. на чл. 12, ал. 2 ЗДСл, доколкото предходното му „постъпване“ на длъжността „държавен експерт“ е прекратено на 17.04.2025 г. по „взаимно съгласие“ и поради „неизтекъл изпитателен срок“, съгласно влязла в сила заповед № ЧР-Н-21/16.04.2025 г. на министъра на М., то се налага извод, че считано от 17.04.2025 г. започва да тече нов срок за изпитване спрямо И., макар да е на длъжността „директор“.

В този смисъл, понастоящем оспорената заповед, с която е прекратено служебното правоотношение на И. от длъжност „директор“, считано от 17.03.2026 г., се явява законосъобразна като издадена в одногодишния срок по чл. 12, ал. 1 ЗДСл считано от 17.04.2025 г. като датата на встъпване на жалбоподателя на тази длъжност.

Разпоредбата чл. 12, ал. 1 ЗДСл урежда правомощие за прекратяването на служебното правоотношение, при което органът по назначаване действа и по целесъобразност, поради което не може да се обоснове дължимост на мотиви и съображения относно неприемането на едно изпитвано лице като подходящо за съответната длъжност. Целесъобразността на решението не подлежи в случая на оспорване от страна на жалбоподателя, нито е допустим съдебен контрол върху целесъобразността на решението.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че незаконосъобразността на оспорваната заповед следва от предходно заемани длъжности като „главен експерт“ и „държавен експерт“ в различни отдели на Дирекция „ИКОУКС“ в периода от 04.11.2024 г. до 17.04.2025 г. Доколкото тези длъжности са различни от длъжността „директор“ на Дирекция „ИКОУКС“ и правоотношенията по тези длъжности са прекратени с влезли в сила заповеди преди назначаването на И. към 17.04.2025 г. с изпитателен срок като „директор“, то тези предходни постъпвания на държавна служба, спрямо последващото такова по см. на чл. 12, ал. 2 ЗДСл, като „директор“, не са основание да не започне да тече нов срок за изпитване на последващата длъжност, тъй като тъкмо в този смисъл е цитираната разпоредба на ЗДСл - ако в срока по ал. 1 служебното правоотношение бъде прекратено, при последващо постъпване на държавна служба започва да тече нов срок за изпитване.

В продължение на изложеното и доколкото служебните правоотношения на И. с М. по предходно заеманите длъжности като „главен експерт“ и „държавен експерт“ в различни отдели на Дирекция „ИКОУКС“ са прекратени с влезли в сила заповеди, а не са изменени по реда на чл. 81 и сл. ЗДСл, и доколкото вътрешното съвместителство по см. на чл. 16 ЗДСл не е равнозначно нито на „преназначаване“, нито на изменение на правоотношенията от „главен експерт“/„държавен експерт“ в „директор“, съдът намира, че жалбоподателят не може да черпи аргументи от правилото на чл. 12, ал. 2, изр. второ ЗДСл и да защити тезата, че срокът за изпитване на длъжността „директор“ по влязлата в сила и неоспорена заповед № ЧР-Н-21/16.04.2025 г. на министъра на М. не тече, считано от 17.04.2025 г., а започва да тече около шест месеца преди нейното издаване – на 05.11.2024 г., когато като „главен експерт“ по вътрешно съвместителство е започнал „ефективно“ да съвместява и длъжността „директор“, поради което именно началото на съвместителството определяло началото на броенето на срока му за изпитване като „директор“,

който от своя страна по обосновката на оспорващия е продължил над една година – до 16.03.2024 г., въпреки че конкретната заповед по назначаване на последната длъжност е издадена преди по-малко от година. В. кредитирането на такъв довод означава като краен правен резултат да се отрече стабилността и правните последици от постановените административни актове, вкл. на първо място - да се отрече издадената със съгласието на жалбоподателя заповед № ЧР-Н-21/16.04.2025 г. на министъра на М., която изрично определя възникване на ново служебно правоотношение считано от 17.04.2025 г. и при условията на чл. 12 ЗДСл с „изпитателен срок една година“, а на следващо място – да не се тълкува в правния мир в частта, че по „взаимно съгласие“ и „предвид неизтекъл изпитателен срок“ служебното правоотношение на И. на длъжността „държавен експерт“ е прекратено със заповед № ЧР-Н-21/16.04.2025 г. на министъра на М..

С оглед горното съдът приема, че обжалваната заповед на министъра на икономиката и индустрията, с която с която на осн. чл. 12, ал. 1 и 4 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на И. М. И. от длъжността „директор на дирекция“, е издадена в съответствие с материално-правните разпоредби и при спазване на административно-производствените правила. Спазени са и останалите изисквания за законосъобразност на административния акт – заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, както и в съответствие с целта на закона. Като при служебната проверка и при липса на възражения от жалбоподателя в тази посока, съдът намира, че няма и основание да се приеме, че оспорваната заповед е издадена в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК, както и при несъответствие с целта на закона. Установените фактически и правни обстоятелства по делото не показват превратно упражняване на дискреционна власт от административния орган, което да е подчинено на нелегитимна цел или заобикаляне на закона. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора искането на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява неоснователно. Ответникът не претендира разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. И., ЕГН [ЕГН], [населено място], против заповед № ЧР-П-19/16.03.2026 г., издадена от министъра на икономиката и индустрията.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК и по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: